

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 110.

Vydána dne 25. října 1924.

Obsah: (216.—219.) 216. Zákon o konečné úpravě rakouských a uherských válečných půjček. — **217.** Zákon, kterým se mění § 26 zákona ze dne 13. jula 1922, č. 244 Sb. z. a n., kterým sa všeobecne upravujú právne pomery medzi zamestnávateľmi a zamestnancami na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi. — **218.** Zákon o razbě pětikorun. — **219.** Zákon, kterým se mění § 2 zákona ze dne 4. července 1923, č. 149 Sb. z. a n., o zřízení fondu pro účely veřejného živelního pojištění.

216.

Zákon ze dne 30. září 1924

o konečné úpravě rakouských a uherských válečných půjček.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

HLAVA I.

Výměna válečných půjček za odškodňovací dluhopisy.

§ 1.

Za rakouské a uherské válečné půjčky, které vyhovují podmínkám vytčeným v §§ 7 a 8, bude dáno odškodnění jich vlastníkům, u nichž jsou splněny podmínky stanovené v §§ 2—5.

§ 2.

U vlastníků válečných půjček musí býti splněny podmínky §u 6, čís. 1., pokud se týče §u 7, čís. 1., zákona ze dne 24. června 1920, čís. 417 Sb. z. a n., o čtvrté státní půjce republiky Československé a o účasti majitelů rakouských a uherských válečných půjček na její upisování.

§ 3.

Vlastník válečných půjček musí míti bydliště v tuzemsku nejméně od 1. ledna 1924. Vlastníkům bydlícím v tuzemsku jsou postaveni na roveň činní státní zaměstnanci českoslovenští, i když bydlí v cizině.

§ 4.

Další podmínkou odškodnění jest, že čistě jmění vlastníka válečných půjček nepřevyšuje 25.000 Kč.

Při určení této hranice rozhoduje u osob, které podle zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 Sb. z. a n., o dávce z majetku a dávce z přírůstku na majetku, jsou zásadně povinny dávkou z majetku, stav jmění, který byl vzat za základ pro vyměření dávky z majetku; osoby, které nejsou podrobeny dávce z majetku celým jměním nebo kterým přísluší nárok na osvobození od dávky z majetku, mají nárok na odškodnění pouze tenkrát, prokáží-li, že veškeré jejich jmění dávce podrobené počítají v to i jmění cizozemské, dávce v tuzemsku nepodléhající, nepřevyšuje 25.000 Kč. Válečné půjčky započítají se do jmění pro tento účel 30% jmenovité hodnoty.

Osoby, které vůbec nejsou povinny dávkou z majetku, mají nárok na odškodnění, prokáží-li (§ 9, odstavec druhý), že veškeré jejich jmění v době složení válečných půjček k výměně za odškodňovací dluhopisy nepřevyšuje 25.000 Kč. Při vyšetření jmění takových osob jest obdobně použiti zásad zákona o dávce z majetku dotčených v odstavci druhém nehledíc k jiné rozhodné době.

Osoby osvobozené od dávky z majetku podle § 43 zákona o dávce z majetku mají nárok na odškodnění bez ohledu na výši jmění, z nich pak země, župy, okresy a obce se všemi fondy, ústavy a podniky, i když jsou tyto provozovány soukromohospodářsky.

§ 5.

Ve všech případech jest podmínkou odškodnění, že vlastník válečných půjček nemá jich více než 125.000 K jmenovité hodnoty v době jich složení k výměně. Válečné půjčky upsané na čtvrtou státní půjčku včítají se do této sumy.

§ 6.

Jestliže ke jmění přednosty domácnosti se připočítá podle § 7, čís. 1., zákona o dávce z majetku jmění příslušníků domácnosti, jest pro přednostu domácnosti i pro každého takového příslušníka domácnosti rozhodna při určení hranice jmění 25.000 Kč (§ 4) celková výše jmění, kterým jest zdaněn přednosta domácnosti; při vyšetření hranice 125.000 K jmenovité hodnoty válečných půjček (§ 5) rozhoduje v témž případě pro přednostu domácnosti i pro každého takového příslušníka domácnosti úhrn válečných půjček přednosty domácnosti i všech příslušníků domácnosti, jichž jmění se připočítá ke jmění přednosty domácnosti.

U obcí a jiných nucených svazků územních rozhoduje při vyšetření hranice 125.000 K jmenovité hodnoty válečných půjček úhrn válečných půjček všech fondů, které nejsou samostatnou právnickou osobou.

§ 7.

U válečných půjček musí býti dány podmínky §u 6, čís. 3., pokud se týče §u 7, čís. 3., zákona o čtvrté státní půjčce.

Odškodnění bude však dáno také za válečné půjčky, které v době soupisu podle nařízení ministra financí ze dne 25. února 1919, čís. 85 Sb. z. a n., byly v cizině a nepodléhaly tudíž soupisu a označení, jestliže takové válečné půjčky byly vloženy do nucené úschovy u Poštovního šekového úřadu v Praze, u některé tuzemské akciové banky nebo u zemských peněžních ústavů po rozumu §u 1, odst. druhý, vládního nařízení ze dne 3. prosince 1920, čís. 633 Sb. z. a n.

Za válečné půjčky, které byly z ciziny přeneseny, bude dáno odškodnění, bude-li prokázáno, že nebyly dne 2. června 1920 v lombardu; jinak bude za takové válečné půjčky dáno odškodnění jen tehdy, když valutní zisk plynoucí z vyplacení lombardu bude odveden státu. Tato podmínka neplatí však pro osoby jmenované v §u 3 zákona o čtvrté státní půjčce, pokud lombard v cizině provedly před 28. říjnem 1918.

Za válečné půjčky uložené na rentové knížky u bývalé Poštovní spořitelny rakouské neb uherské bude dáno odškodnění i bez skutečného předložení dluhopisů, budou-li odevzdány rentové knížky.

§ 8.

Kromě toho jest podmínkou odškodnění nepřetržité vlastnické právo k válečným půjč-

kám v osobě toho, kdo žádá za odškodnění, ode dne 28. října 1918 do dne složení válečných půjček k výměně. Odškodnění však nevylučují převody na případ smrti mezi československými státními občany.

§ 9.

Průkaz o okolnostech zmíněných v §u 4, odst. druhý, podá se potvrzením úřadu příslušného k vyměření dávky z majetku. Až do pravoplatného rozhodnutí o dávce z majetku zůstane odloženo rozhodnutí o odškodnění.

Osoby, které nejsou povinny dávkou z majetku (§ 4, odst. třetí), podají písemné přísežné prohlášení o výši jmění.

§ 10.

Průkaz o okolnosti zmíněné v §u 5 podá vlastník válečných půjček písemným přísežným prohlášením.

§ 11.

Pokud jde o průkazy dotčené v §u 9, odst. druhý, a v §u 10, jest finanční správa oprávněna vyzvati vlastníka, aby určité skutkové údaje potvrdil přísahou před okresním soudem svého bydliště. Odepře-li nebo nesložil-li přísahy, pozbývá nároku na odškodnění. Přísežný výsledek provede se obdobně podle předpisů civilního soudního řádu o výslechu svědků. Za nesvéprávné a za osoby právnické podá písemné přísežné prohlášení, po případě složí přísahu zákonný zástupce.

§ 12.

Nařízením se určí, jak dlužno prokázati ony podmínky odškodnění, jichž průkaz není zákonem tímto zvláště upraven, jakož i lhůta, ve které nutno složit válečné půjčky k výměně za odškodňovací dluhopisy.

§ 13.

Za válečné půjčky budou vydány 3% dluhopisy slosovatelné, a to za každých 100 K jmenovité hodnoty válečných půjček 75 Kč jmenovité hodnoty odškodňovacích dluhopisů. Dluhopisy tyto budou umořeny v 90 letech, a to od 1. dubna 1935 do konce roku 2024.

Zúročení těchto dluhopisů počíná 1. července 1924; úroky jsou osvobozeny od daně důchodové (rentové). Při výplatě úroků, která počne po vydání dluhopisů s kuponovými archy, pomíjejí se zlomky haléřů.

Kdo do účinnosti tohoto zákona upsal IV. státní půjčku a prokáže, že by neupsal IV. státní půjčky měl nyní nárok na výměnu svých válečných půjček podle tohoto zákona, obdrží na žádost, podanou ve lhůtě, která bude určena nařízením, 3% dluhopisy podle tohoto paragrafu za 3½% dluhopisy, vydané jemu na základě úpisu IV. státní půjčky.

§ 14.

Zástavní věřitel jest povinen předložiti zastavené válečné půjčky k výměně na příkaz dlužníkův a odškodňovací dluhopisy vydané za zastavené válečné půjčky přijmouti do zastavy na místě posud zastavených válečných půjček. Týž jest povinen na žádost dlužníkovu omeziti lombardní zástavu na míru obchodního krytí, i když tomu dřívější ujednání odporuje.

Je-li zástavním dlužníkem osoba privilegovaná podle §u 3 zákona o čtvrté státní půjčce, nesmí zástavní věřitel do dvou let od složení válečných půjček k výměně ani vypověděti lombardní dluh ani zvýšiti jeho úrokovou míru nad sazbu účtovanou v době 1. ledna 1924 pod podmínkou, že dlužník plní včasné své závazky, vyplývající z tohoto poměru.

§ 15.

Zástavní věřitel jest povinen, nepřevzal-li válečné půjčky podle §u 9, odst. třetí, zákona o čtvrté státní půjčce nebo podle §u 22 zákona tohoto, přijmouti celou položku odškodňovacích dluhopisů vydaných za zastavené válečné půjčky na úplné zaplacení kapitálového dluhu zajištěného válečnými půjčkami, avšak pouze od dlužníka, který nemá válečných půjček více než 30.000 K jmenovité hodnoty a jehož na berní rok 1923 pravoplatně zdaněný příjem nepřevyšuje 30.000 Kč. Nemá-li dlužník válečných půjček více než 15.000 K jmenovité hodnoty a nepřevyšuje-li jeho na berní rok 1923 pravoplatně zdaněný příjem 15.000 Kč, jest zástavní věřitel povinen odepsati mimo to také úroky a ostatní příslušenství pohledávky plynoucí z lombardu válečných půjček.

Osoby, které mají kromě příjmu v tuzemsku na berní rok 1923 dani podrobeného ještě jiný v roce 1922 jím z ciziny plynoucí a v tuzemsku nezdaněný příjem, mají právo zmíněné v odstavci prvním pouze tenkrát, prokáží-li, že úhrn obou zmíněných příjmů nepřevyšuje 30.000 (15.000) Kč.

Osoby, které dani z příjmu na berní rok 1923 vůbec nebyly podrobeny nebo byly jí podrobeny jen za část tohoto roku, mají právo zmí-

něné v odstavci prvním pouze tenkrát, prokáží-li, že veškerý jejich příjem, případný příjem z ciziny v to počítajíc, nepřevyšoval v roce 1923 částky 30.000 (15.000) Kč.

Osoby nefysické mají právo zmíněné v odstavci prvním pouze tenkrát, jestliže náleží k osobám privilegovaným podle §u 3 zákona o čtvrté státní půjčce a jestliže jejich majetek záležející ve válečných půjčkách nepřevyšuje 30.000 (15.000) K.

§ 16.

Při určení příjmu podle předchozího paragrafu dlužno užiti obdobně zásad platících pro daň z příjmu (dôchodkovou).

Přičítá-li se podle ustanovení o dani z příjmu (dôchodkové) k příjmu přednosty domácnosti příjem příslušníků domácnosti, jest pro přednostu domácnosti i pro každého takového příslušníka domácnosti rozhodna při určení hranice příjmu 30.000 (15.000) Kč celková výše příjmu, kterým jest zdaněn přednostu domácnosti a při určení hranice 30.000 (15.000) K jmenovité hodnoty válečných půjček úhrn válečných půjček náležejících přednostovi domácnosti i všem příslušníkům domácnosti společně zdaněným.

§ 17.

Příslušné vyměřovací úřady vydají na požádání dlužníku potvrzení o rozhodné výši příjmu a úřady výměnu provádějící potvrzení o výši majetku záležejícího ve válečných půjčkách (§§ 15 a 16), jakož i o tom, že dlužník náleží k osobám privilegovaným podle § 3 zákona o čtvrté státní půjčce.

Vypověď pohledávky daná před účinností zákona tohoto jest neúčinnou v případě věty první §u 15 jen co do kapitálu, v případě věty druhé §u 15 také co do ostatního příslušenství pohledávky plynoucího z lombardu válečných půjček, leč by pohledávka do účinnosti zákona byla již zaplacená nebo její zaplacení uloženo pravoplatným soudním rozhodnutím.

§ 18.

Dluhopisy válečných půjček a rentové knížky přijaté k výměně budou vzaty z oběhu.

H L A V A I I.

Změny zákona ze dne 24. června 1920, čís. 417 Sb. z. a n.

§ 19.

Ministr financí může se souhlasem vlády přijímati k upisování čtvrté státní půjčky

také válečné půjčky oněch podniků a ústavů, na které se sice nevztahují zákony ze dne 15. července 1919, čís. 417 Sb. z. a n., a ze dne 11. prosince 1919, č. 12 Sb. z. a n. z r. 1920, které však byly obdobně nostrifikovány nebo skutečně zde působí.

§ 20.

K upisování čtvrté státní půjčky budou připuštěny též válečné půjčky uložené na rentové knížky u bývalé Poštovní spořitelny rakouské neb uherské i bez skutečného předložení dluhopisů, budou-li odevzdány rentové knížky.

Vláda se zmocňuje, aby peněžním ústavům vydala, po případě prozatím zálohou, za vklady, prokazatelně složené u bývalé Poštovní spořitelny rakouské na rakouské válečné půjčky, dluhopisy čtvrté státní půjčky s kuponem 1./7. 1921 za podmínek stanovených v §u 3, po případě v §u 4 zákona o čtvrté státní půjčce proti složení příslušné hotovosti obdobně jako při úpisu čtvrté státní půjčky.

§ 21.

Je-li lombardním dlužníkem peněžní ústav, na který se vztahuje § 3 zákona o čtvrté státní půjčce a upíše-li na podkladě svých lombardovaných válečných půjček čtvrtou státní půjčku, nesmí lombardní věřitel požadovati splacení lombardního dluhu dle stavu v den účinnosti zákona tohoto v míře vyšší než ve dvaceti stejných pololetních splátkách ani zúročení vyšší než 5%, plní-li dlužník včasné své závazky vyplývající z tohoto poměru.

Táž výhoda přísluší majetkovým podstatám, které mají povahu nadační nebo povahu obecně prospěšných zařízení.

§ 22.

Právo ku převzetí lombardovaných válečných půjček a k úpisu čtvrté státní půjčky na podkladě převzatých válečných půjček, jak jest upraveno v §u 9, odst. 3.—5., zákona o čtvrté státní půjčce, přísluší peněžním ústavům také vůči dlužníkům, na které se nevztahuje ustanovení §u 12 zákona o čtvrté státní půjčce.

Vůči takovým dlužníkům může však peněžní ústav vykonati toto právo teprve po uplynutí jednoho měsíce od účinnosti zákona tohoto, jestliže do té doby lombardní dlužník ani dluhu nezplatí ani neprokáže, že upsal

na podkladě zastavených válečných půjček čtvrtou státní půjčku.

§ 23.

Peněžnímu ústavu, který převzal válečné půjčky podle §u 9, odst. třetí, zákona o čtvrté státní půjčce nebo podle §u 22 zákona tohoto a který náleží k osobám privilegovaným podle §u 3 zákona o čtvrté státní půjčce, přísluší právo na privilegovaný úpis podle §u 3 zákona o čtvrté státní půjčce na podkladě takto převzatých válečných půjček, je-li také lombardní dlužník osobou privilegovanou; není-li lombardní dlužník osobou privilegovanou, může ministr financí povolit privilegovaný úpis takovému ústavu dle svého uvážení.

§ 24.

Povinnost odvésti státu valutní zisk podle §u 11, odst. druhý, zákona o čtvrté státní půjčce zrušuje se pro případ úpisu čtvrté státní půjčky.

Rovněž se ruší omezení zastavitelnosti dluhopisů vydaných podle §u 4, odst. první, lit. a), téhož zákona.

§ 25.

Pokud by nebyla nařízením stanovena kratší lhůta k upisování čtvrté státní půjčky, skončí upisování této půjčky nejpozději dne 31. prosince 1924.

Ministr financí jest však zmocněn povolit úpis čtvrté státní půjčky fondům, ústavům, korporacím, nadacím, na které se vztahuje § 3 zákona o čtvrté státní půjčce, i po uplynutí lhůty zmíněné v odstavci prvním. Ostatním upisovatelům může ministr financí povolit úpis v případech zřetele hodných nejdéle do 30. června 1925.

§ 26.

Ministr financí jest zmocněn, aby umožnil úpis čtvrté státní půjčky, dočasně uložití hotovost složenou při tomto úpisu u zemských peněžních ústavů i na nižší úrok, patřili-li upisovatel k osobám privilegovaným podle §u 3 zákona o čtvrté státní půjčce. Jde-li o upisovatele neprivegované, platí toto zmocnění jen pro ty případy, ve kterých čisté jmění vlastníka válečných půjček nepřevyšuje 50.000 Kč a ve kterých vlastník válečných půjček nemá jich více než 150.000 Kč jmenovité hodnoty v době úpisu. Při vyšetření jmění a jmenovité hodnoty válečných půjček

jest obdobně použití ustanovení §§ 4, 5, 6, 9, 10 a 11 zákona tohoto.

Po rozumu šu 2, odst. druhý, zákona o čtvrté státní půjčce zmocňuje se ministr financí, aby hotového výtěžku čtvrté státní půjčky, pokud by ho nebylo použito k účelu stanovenému v odstavci prvním téhož paragrafu, použil ke krytí vydání zákonitě povolených, jichž úhradu jest zmocněn opatřiti si úvěrními operacemi, jestliže tato úvěrová zmocnění by nebyla vyčerpána, po případě ku předčasnému umoření dluhopisů vydaných za válečné půjčky osobám zmíněným v odstavci prvním, věta prvá, nebo ku předčasnému umoření jiných státních dluhopisů.

HLAVA III.

Ocenění válečných půjček k dávce z majetku a z přírůstku na majetku.

§ 27.

Válečné půjčky rakouské a uherské ocení se pro účely dávky z majetku a z přírůstku na majetku podle zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 Sb. z. a n., 30% jmenovité hodnoty.

Válečné půjčky, jichž nebylo použito k upsání čtvrté státní půjčky podle zákona ze dne 24. června 1920, čís. 417 Sb. z. a n., ani k výměně za odškodňovací dluhopisy podle zákona tohoto, nezapočítají se vůbec do vyměřovacího základu dávky.

Průkaz o tom, že válečné půjčky nebyly dle předchozího odstavce zhodnoceny, jest povinna strana podati osvědčením vydaným podle šu 28 do šedesáti dnů po vydání tohoto osvědčení u příslušného vyměřovacího úřadu; nestane-li se tak, platí ustanovení odstavce prvního.

Předpis dávky přezkoumá se se zřetelem k ustanovení odstavce prvního až třetího z povinnosti úřední.

HLAVA IV.

Ustanovení trestní a všeobecná.

§ 28.

Ministr financí se zmocňuje, aby zařídil soupis dluhopisů rakouských a uherských válečných půjček, které jsou v tuzemsku a jichž

nebylo použito ani k upsání IV. státní půjčky ani k výměně podle zákona tohoto. Sepsané dluhopisy budou vzaty z oběhu a majitelům budou za ně vydána osvědčení.

Zákon ze dne 15. dubna 1920, č. 288 Sb. z. a n., se zrušuje.

§ 29.

Po skončení soupisu, které bude vyhlášeno ve Sbírce zákonů a nařízení, jsou obchody dluhopisy rakouských a uherských válečných půjček bez právní účinnosti a nežalovatelný.

Kdo by po skončení soupisu měl u sebe z jakéhokoli důvodu dluhopisy rakouských neb uherských válečných půjček, ať označené či neoznačené, dopouští se těžkého přestupku důchodkového a bude potrestán peněžitým trestem do 5.000 Kč.

§ 30.

Kdo učiní vědomě nesprávná udání o okolnostech, které podle §§ 2—8 jsou podmínkou pro výměnu válečných půjček nebo které podle § 13, odst. 3., jsou podmínkou pro výměnu 3½% dluhopisů IV. státní půjčky za odškodňovací dluhopisy, za účelem dosažení takové výměny nebo kdo vydá vědomě k tomuto účelu nesprávná potvrzení o takových okolnostech, bude potrestán, pokud čin není přísněji trestný, řádným soudem pro přestupek vězením (uzamčením) od 14 dnů do 6 neděl. Při odsouzení za přestupek buďtež válečné půjčky nebo 3½% dluhopisy složené k výměně a byly-li již vydány odškodňovací dluhopisy, taktéž jmenovitá hodnota vydaných odškodňovacích dluhopisů prohlášeny za propadlé ve prospěch státu.

Nelze-li nikoho pro tento přestupek stíhati, vysloví soud na návrh finanční správy, že válečné půjčky nebo 3½% dluhopisy složené k výměně a byly-li již vydány odškodňovací dluhopisy, taktéž jmenovitá hodnota vydaných odškodňovacích dluhopisů propadá ve prospěch státu.

O tomto návrhu rozhodne usnesením okresní soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchan, po slyšení účastníků. Na toto rozhodnutí mohou si účastníci stěžovati do tří dnů. O stížnosti rozhodne sborový soud I. stolice.

§ 31.

Křivá přísaha (§ 11) trestá se jako křivá přísaha před soudem.

§ 32.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedou jej všichni členové vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Beneš v. r.

Malypetr v. r.

Udržal v. r.

Dr. Franke v. r.

Bečka v. r.

Dr. Hodža v. r.

Habrman v. r.

Stříbrný v. r.

Srba v. r.

Novák v. r.

Dr. Markovič v. r.,
též za ministra Dr. Kállaye.

Dr. Dolanský v. r.,
též za ministra Šrámka.

217.

Zákon zo dňa 25. septembra 1924, ktorým sa mení § 26 zákona zo dňa 13. júla 1922, č. 244 Sb. z. a n., ktorým sa všeobecne upravujú právne pomery medzi zamestnávateľmi a zamestnancami na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi.

Národné zhromaždenie republiky Československej usnieslo sa na tomto zákone:

§ 1.

§ 26 zákona zo dňa 13. júla 1922, č. 244 Sb. z. a n., ktorým sa všeobecne upravujú právne pomery medzi zamestnávateľmi a zamestnancami na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi, bude znieť takto:

„Všetky dosavadne písané i zvykové ustanovenia, pokiaľ sa v neprospech zamestnancov priečia ustanoveniam tohoto zákona, sa zrušujú.“

§ 2.

Zákon nabýva účinnosti 30. dňom po vyhlásení a prevedú ho ministri spravodlnosti a sociálnej pečlivosti.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Dolanský v. r.

Habrman v. r.

218.

Zákon ze dne 25. září 1924**o ražbě pětikorun.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Vláda se zmocňuje raziti pětikoruny ze spěži (bronzu) niklové smíšené v poměru 75 dílů mědi s 25 díly niklu.

(2) Z kilogramu této směsi raziti jest 100 pětikorun.

(3) Líc této mince má malý znak republiky Československé, na rubu jest vyznačena její hodnota ve měně československé (5 Kč).

§ 2.

Pětikoruny (§ 1) razí se jen na účet státu, nejvíce za 300 milionů Kč.

§ 3.

(1) Státní a jiné veřejné pokladny povinny jsou přijímati pětikoruny bez omezení.

(2) Bankovní úřad ministerstva financí jest povinen ve hlavním ústavě i ve filiálkách vyměňovati tyto mince (§ 1) neopotřebované bez omezení za jiná platidla a mince obvyčejným oběhem opotřebované za platidla téhož i jiného druhu.

(3) Ve styku soukromém není nikdo povinen přijímati pětikorun více než za 250 Kč.

(4) Ustanovení tato (odst. 1.—3.) netýkají se mincí proděravěných, jinak než obvyčejným oběhem zlehčených nebo poškozených, ani mincí padělaných.

§ 4.

(1) Pětikoruny (§ 1), které jen obvyčejným oběhem byly opotřebovány, přijímají sice státní a jiné veřejné pokladny i jako zákonité platidlo i na výměnu, avšak nevydávají jich, nýbrž dávají je přemincovati.

(2) Mince proděravěné, jinak než obvyčejným oběhem zlehčené nebo poškozené bere státní i jiná veřejná pokladna, u které se taková mince objeví, z oběhu bez náhrady.

(3) Mince padělané, těmito pokladnami zjištěné, propadají bez náhrady státu a zasílají se státní mincovně.

(4) Posouditi, jde-li o opotřebování obvyčejným oběhem, či o jiné poškození nebo o padělek, přísluší státní mincovně.